

Việt Nam còn 15km nữa thì đất chuồn văn hóa giao tiếp đất nước ph

Tác Giả: Lê Nguyên Hä

Thứ Hai, 15 Tháng 6 Năm 2009 05:13

Vào nhäng năm đäu thäp niên 80 cäa thä kä träc, có mät câu chuyän phiäm đäc läu truyän trong giäi sinh viên các träng đäi häc ä khu väc phía bäc Viät Nam. Sä là, cä mäi kä häp đäi häc äa đäng Cäng Sän Viät Nam (ĐCSVN) thì báo cáo cäa trung äng ĐCSVN luôn có câu : “Kä hoäch năm năm phát triän đät näc theo con đäng tiän lên Chä Nghäa Xä Häi, chúng ta đã tiän thêm đäc mät bäc”...

Cái “mät bäc” äy quá träu täng vì không có đän vä nào đä đo và rät khó hiäu, nên ngäi ta chä có thä hiäu là “mät bäc... chân ngäi”. Và näu läy mät bäc chân ngäi (täng đäng väi khoäng 50cm), mäc là con sä 5 năm mäi tiän lên đäc 50cm äy, ngäi ta đä đoán là chä còn khoäng...15 km nữa thì Viät Nam sä tiän lên thành công Chä Nghäa Xä Häi. Có vä nhä rät gän, säp chäm tay vào đäc đän näi?

Näu làm mät phép tính $15\text{ km} = 15000\text{ m} = 1500000\text{ cm}$, và 5 năm mäi tiän đäc 50 cm nghĩa là mäi năm đäc 10 cm. Kät quä là chä còn... 150000 năm nữa là Viät Nam hoàn toàn tiän lên Chä Nghäa Xä Häi!

Ai đó nghĩ ra câu chuyän phiäm trên đây chä nhäm nhän mänh là “Không bao giä đät näc Viät Nam tiän lên đäc Chä Nghäa Xä Häi”.

Giao thông ở Việt Nam

Tôi biết khu vực gia nào, vốn dĩ văn hóa giao tiếp là lối sống, nếp nghĩ của người dân được biểu hiện trong sinh hoạt hàng ngày, luôn thấm hiên cho sự tiến bộ xã hội của đất nước này. Văn hóa giao tiếp là sự pha trộn của ý thức, tri thức thông qua hành động, giáo dục gia đình, công đồng và nhất là từ các trường học. Tất nhiên, muốn đất chuồn nào đó văn minh, thì còn phải công thêm yếu tố công nghệ khoa học hiện đại (tức là thời điểm) để công đồng rành khéo, phải có văn sĩng của con người trên đất nước này...

Tôi xa xưa, chủ là nơi giao thông buôn bán, trao đổi hàng hóa. Và chính từ nơi này mọi giao tiếp xã hội của con người với nhau, cùng với việc tiêu dùng sản phẩm hàng hóa đã tạo nên những hình thức văn hóa và văn minh sơ khai “kể chuyện”. Từ hình thức chợ tập phát ban đầu, dần dần khái niệm và đô thị bắt đầu hình thành và liên tục phát triển thành các đô thị như ngày nay. Như vậy, biểu hiện của nếp sống văn hóa tức là những nơi công cộng đông người (thành thị), có thể để coi như là bộ mặt văn hóa của một khu vực, hay rộng hơn hẳn đó là văn hóa của một đất nước.

Đó có hẳn một đánh giá một điều gì đó cần phải có một thước đo, hay một sự so sánh. Việt Nam là một cái nôi của Nền Văn Minh Lúa Núi cho nên ta có thể so sánh với một đất nước có chung một nền văn minh từ ngàn xưa đó là đất nước Thái Lan.

Trong một lần đi thăm Thái Lan, tôi không khỏi ngạc nhiên với một khu vực được coi là một công cộng và ... trơ trọi. Thái Lan là một nước xuất khẩu gạo lớn nhất thế giới, đứng đầu trong khu vực và cũng chiếm một thị phần không nhỏ trên thị trường thế giới... Nhưng bước chân đến các thành phố của Thái Lan, đặc biệt là thủ đô Bangkok khách không khỏi bất ngờ với một đô thị văn minh hiện đại không kém gì các thành phố hiện đại của Châu Âu. Người ta khó mà cảm nhận, hay là nhận thấy một “Nền Văn Minh Lúa Núi” từ nơi này...

Các thành phố của Thái Lan đều là thành phố của các cây cầu và... xe buýt. “Bước chân ra khỏi cửa là nhìn thấy cầu và xe buýt”. Đó là những điều đầu tiên vào một nơi du khách. Để ứng phó của thủ đô Thái Lan hầu như tất cả các phương tiện giao thông là từ 8 đến 10 làn xe và từ đó dần tích lũy sản phẩm làm để giao thông luôn chiếm từ 20% diện tích chung của thành phố trở lên.

Riêng với cầu thì nhiều nhất (với số lượng), phải kể đến cầu vượt dành cho người đi bộ sang đường, tuy nhiên không có kiểu “hầm vượt” như tại Hà Nội của Việt Nam. Đường ngầm chỉ dành cho xe cộ gì thay vì cầu vượt thì mất vài giao lộ, và đường hầm dành cho tàu điện ngầm. Đó là mất số gì giao lộ hiều bất tâm lý người tham gia giao thông, cấu kiện trúc sẽ thi công quy hoạch đô thị. Kể đến là số lượng cầu vượt dành cho xe cộ gì tại các giao lộ, nhưng cầu vượt này cùng với những cây “siêu cầu” là những đường sá trên cao, đường cao tốc (tiếng Thái gọi là thang cuốn) dành cho ô tô xe máy trên cao (có những tuyến cầu dài hàng vài chục km là đường cao tốc nối thành phố này với thành phố khác) đã tạo ra những “nút giao thông... cầu” rất hoành tráng và tráng lệ, mà hoàn toàn không phá vỡ cảnh quan, cũng như nhập điệu hài hòa cấu thành phố.

Nói đến số hiều ở trong các thành phố của Người Thái thì còn phải kể rất nhiều, nhưng mục đích của bài viết này nói về văn hóa giao thông là mất mất cấu văn minh đô thị, nên tác giả không đi sâu trong phần gì thiều số hiều ở các thành phố Thái Lan...

Như đã gì thiều, xe Buýt là phương tiện giao thông công cộng của người dân, nhất là tầng lớp lao động. Tại Bangkok có khoảng trên 1000 tuyến xe Buýt khác nhau, với độ lớn xe lớn nhỏ. Bước chân lên xe là hành khách được nghe “xà guýt đi kha”(xin kính chào) từ người phụ xe kiêm bán vé, dù đó là xe cao cấp có ghế máy lạnh hay là xe Free không tính tiền. Trên xe Buýt được biết ít nghe tiếng nói chuyện riêng, người ta không bao giờ hỏi người lạ bên là “anh đi đâu ?” chỉ nghe họ nói. Trên xe Buýt có dành riêng chỗ ngồi cho người khuyết tật, các nhà s, và tất nhiên là những người này không phải mua vé. Nếu có mất cấu già hoặc mất em bé thiều nhi, hay mất phụ nữ mang thai bước lên xe, thì ngay lập tức có người đỡ lên những ghế ngồi. Không ai người gác chân hay co chân lên ghế, được biết là ít người người gác chéo chân này lên chân kia, quay ngang quay ngửa v.v...

Lên xuống, người gì thiều bài này bước chân lên mất chiểu xe Buýt lớn kiều cũ, chỉ có hai hàng ghế hai bên. Mất hình ảnh rất đẹp đó là mất người đứng nghiêm trang, chân vuông góc với đuôi, không ai duỗi chân thong thả thoải mái đi đi gì a, rất gì ng với mất đoàn binh lính đi hành quân...

Thái Lan không có chuyện người s xe ! Mà là xe s ... người. Nếu vì lý do nào đó mà mất người phải băng qua đường thì những chiếc xe hơi sẽ kiên nhẫn chờ cho người đi bộ đó đi qua. Không có chuyện như Việt Nam lái xe thò đầu ra quát “muốn chết hả ?” hay thòm chí là mất câu chửi hất s cấu t n không có văn hóa...

Việt Nam còn 15km nữa thì đất chuồn văn hóa giao tiếp đường phố

Tác Giả: Lê Nguyên Hồng

Thứ Hai, 15 Tháng 6 Năm 2009 05:13

Tôi Thái Lan, nhång ngäi chåy xe gån máy trên đường cao tốc mới bắt đầu buåc phải đi mũ bảo hiểm.

Một người Việt sống lâu năm ở Thái kể lại câu chuyện mà anh ta đã chứng kiến trên một con đường. Đó là cảnh đoàn xe khi đi qua một cánh rừng đã phải phanh gấp và dừng lại chờ cho một con rån bò uống nước ngang qua đường.

Nếu một người đi bộ cùng chiếc xe hơi vô tình chiếm lấy đi (tất nhiên là chåxåy ra trên đường) thì chiếc xe hơi đó sẽ kiên nhẫn chờ đợi cho người đi bộ đó nhån ra là có xe đi phía sau, chåhå hoàn toàn không khi nào dùng còi vì sợ người đi bộ giật mình! Nhång nhå vậy không có nghĩa là người đi bộ cần đi lång xång lån xe n, vì một người đi đường rất có ý thức khi tham gia giao thông...

Thành phố Bangkok có khoảng vài triệu chiếc xe ô tô các loại, nhång đi cångå cũng khó nghe tiếng còi xe. Có chăng chå là tiếng còi điån chào nhau của mấy bác tài xế, hoặc là tiếng còi của mấy chiếc xe buýt mời hành khách đi xe mà thôi...

Ngày mấy bác xe ôm cũng mặc áo đường phố cångå, và nhåt là ai đường trục cångå, có khách đi n thì đi trục cångå. Không có chuyện tranh giành chångå khách, thåm chí giång túi xách lôi khách đi xånåh xånåh nhå ở Việt Nam.

Tôi các quầy dịch vụ hoặc các máy ATM, dù đông người hay chå vài người chờ đợi thì không ai bỏ ai, họ đứng tận giá xếp hàng không có chuyện chen lån, xô đẩy...

Nhång câu “khå thåt, khåp khun khåp” (xin lỗi, cảm  n) là nhång câu rất thångång đåc nghe khi đi ra đường và trong sinh hoạt...

Không thể đưa ra nhån nhå là do håc thức của họ cao, vì qua tìm hiểu thì tôi bắt gặp nhång người mà tác giả bài viết này đề cập đến, họ là tång låp lao động. Vậy chå có một cách giải thích duy nhất đó là do nhån thức trong giáo dåc.

Tôi Thái Lan, vào nhà ngày nghỉ thì không nói đến, nhà ng nhà ng ngày thường, rất ít có trẻ em là thiêu nhi, thiêu niên đi ra đường chơi rong. Nếu bắt gặp cảnh sát sẽ hỏi ngay: Tôi sao cháu không đi học? Nhà vậy là ở trong nhà trường đến ngoài xã hội đâu rất quan tâm đến các em nhà.

Một cái nội hàm sắc quan trọng cho việc giáo dục đó là tôn giáo!

Thái Lan có rất nhiều tôn giáo, nhà ng nhiều nhất là Đạo Phật (khoảng 70% dân số). Hầu như bất kỳ ai cũng theo một tôn giáo nào đó mà không có chuyện không tôn giáo. Chính nhà ng giáo lý của các tôn giáo đã dạy cho con người biết sợ các đấng thần linh và khuôn phép đời...

Một thông tin từ nhà nước CS về tình hình tôn giáo tại Việt Nam năm 2009 nói rằng “Việt Nam có trên 85 triệu người nhưng chỉ có 20% là có tôn giáo”. Con số này hoàn toàn không đúng, nhà ng nếu đúng như vậy thì hiện nay trên 60 triệu người Việt Nam đang không có tôn giáo nào!

Đây là một thảm họa!

“Hồn lộn” đó là hiện tượng của xã hội Việt Nam ngày nay...

Người ta có thể lao vào nhau để làm hại nhau cho đến chết, chỉ vì một vài quýt nhỏ trong giao thông. Có thể giết nhau chỉ vì một cái “nhìn dèu”, hoặc biết bao xích mích nhỏ nhặt khác mà thực ra, chỉ cần một lời xin lỗi là đã vãn hồi. Chưa kể đến nhà ng với cảnh sát bóc lột bèo, hãm hiếp tàn bạo mà nhà ng hành vi đó có lẽ chỉ xảy ra đối với loài thú dốt không có nhân tính mà thôi...

Phụ nữ “con” trong con người đang trở lại đây khiếp!

Phụ nữ “người” đang bị triệt tiêu một cách xót xa!

Ngày còn nhỏ, tôi đã chứng kiến một đàn gà bỏ nhốt trong một cái chuồng chật chội, mà người ta quên không cho ăn. Loài gà vốn là một loài vật hiền lành, nhút nhát (có lẽ là hiền nhút trong các loài vật). Thế nhưng trong lồng đó tôi đã thấy một nhìn thấy chúng mổ vào nhau môn nhau cho đến chết, và dùng mổ móc ruồng các con gà nhỏ, y như ra để ăn ruồng của các con gà xù xì đó. Thì ra, đồng nghiệp cái đối, cái chật chội bức bách, đến loài gà cũng trở thành ác quỷ!

Người ta tranh giành nhau chỗ để làm ăn, giành giật nhau lợi đi trong giao thông. Người ta kiếm tiền bằng mọi giá, mọi thủ đoạn, bất chấp hậu quả như thế nào! Trong một xã hội sống gấp, với vàng như vậy thì hàng giá trị đồ đạc họ tìm đâu ra chỗ để ng?

Với một dân số, Việt Nam hiện nay có một dân số cao gấp năm lần một đất trung bình trên thế giới, và cao gấp 1,5 lần so với Trung Quốc (tài liệu của Quỹ Dân Số Thế Giới).

Thật khủng khiếp, vì số họ nằm trong xã hội Việt Nam ngày một gia tăng, hàng triệu ác man rợ ngày nào cũng xuất hiện tràn ngập trên báo chí.

Nguyên do vì đâu?

Do nền giáo dục vô kỷ vô cương! Do vốn dĩ “thần thánh bất chính, họ tột loạn”! Do kỷ cương phép nước bị bỏ đi để nhường cho hàng nhóm người có chức quyền! Do sự phân hóa bất minh giữa kẻ giàu và người nghèo! Do không gian sống chật chội (nhất là trong các thành phố). Liệu ai đó có muốn phát điên lên không, khi bất cứ đồng nghiệp hàng giờ trong làn khói bụi ồn ào và các kẻ ô nhiễm, tiền không đếm, lui không đếm, mà trên đầu lại chình ỉnh một cái “nội cộng” là chiếc mũ bô hi?

Điều quan trọng nhất là do mọi người dân chấp nhận ý thức để ý đến vấn đề nguy hại tiềm tàng của số họ nằm đang xảy ra trên đất nước Việt Nam.

“Trông người lại nghĩ đến ta”. Nhìn hàng chú chim đồ chơi, từ Sáo, Mi, Cu Gáy, Quạ..., nhất là Bò Câu từ vô tội kiêu mẫn, bay nhẩy bên ven đường, nơi đông người qua lại mà tuy nhiên không có ai (kể cả các em nhỏ) xua đuổi, sẵn bất chúng từ Bang Kok. Ta thấy chút buồn cho văn hóa của một Hà Nội “Thăng Long ngàn năm văn hiến”, “thanh lịch người Tràng An”, “tốt

Việt Nam còn 15km nữa thì đất chuồn văn hóa giao tiếp đồng nghĩa

Tác Giả: Lê Nguyên Hồng

Thứ Hai, 15 Tháng 6 Năm 2009 05:13

người Hà Nội” vv và vv.

Nói nhẽ vậy không phải là xã hội Việt Nam ngày nay không còn người tốt, việc tốt. Nhưng rõ ràng cái ác đang lấn át cái thiện. Số sở hữu là bản năng đồng nghĩa với cái ác con người đang dày vò tâm trí người tham gia giao thông, người đi đường. Người ta sợ tai nạn giao thông đến bất thình lình, sợ bị giật túi xách, giật đồ trang sức bất kỳ lúc nào, kể cả lúc đang đi bộ. Chưa kể là có thể vô tình bị đánh nhảm, chém nhảm.

Đất nước Thái Lan không phải là Thiên Đàng và chưa phải tuyệt đối mọi điều tốt đẹp. Nhưng xã hội Thái hoàn toàn đang là một giấc mơ đẹp với người Việt (trong nước) chúng ta!

Còn với xã hội này, tình trạng này, Việt nam chắc chắn “năm năm sẽ tiến thêm một bước về văn hóa đồng nghĩa”. Và giống như câu chuyện hài hước “tiến lên Chủ Nghĩa Xã Hội” của ĐCSVN. Chắc chắn... 150000 năm nữa thì văn hóa giao tiếp đồng nghĩa của Việt Nam sẽ đất chuồn thì gì!